

Cseléd voltam a Toldi-házban

Én nem vagyok szerencsés ember, hiszen cselédként mások parancsait teljesítem.

A Toldi-házban azonban emberségesen bánnak velem, az asszonyom és Miklós úrfi is. Igyekszem megbecsülni magamat.

Tegnap Toldiék kérése alapján a háziállatokat kellett ellátni, nehéz kézi munkával. A baromfit öltük le, forró vízzel leöntöttük, tollaikat leszedtük. Aztán következett a sütés. Majd a bárány bundáját lerántottam, a sovány nyulakat szalonnáztam. A malacokat láng felett perzseltem, késsel tisztítottam. Aztán készült a finom malacsült.

Bort hoztam a pincéből.

Időközben megérkeztek a vitézek Budáról, Toldi György, az idősebbik fiú vezetésével. Látszott, hogy éhesek és szomjasak, fogyott rendesen az étel és ital is. Rendszeresen vittük az újabb tálakat és a sörös- meg boroskancsókat a terített asztalhoz.

A nagy dínomdánom mégis elmaradt, a két Toldi, György és Miklós igencsak összevesztek, zengett a belső szoba György szitkaitól. Toldiné asszonyság hiába csitította gyermekeit, végül Miklós is felemelte a hangját. Ez ritka dolog a házban. Mindent nem hallottunk, de az örökségről volt a szó.

Lassan véget ért ez a hosszú és fárasztó nap. Hozzászoktam, hogy hazatérés után azonnal az ágyba bújok, és alszom.

Ilyen az életem a Toldi-házban.

Bahóber Bálint 6.c

Landerhegyi Sportiskolai Általános Iskola